

Appendix B - Till artikel "5. SABBATENS PROFETISKA BETYDELSE"

De 1 260 åren av påvlig överhöghet

Den protestantiska bibeltolkningsprincipen historicismen tolkar profetiska perioder som att de sträcker sig över historisk tid. En nyckelprofetia i ändtidens profetior är de 1 260 åren av påvlig överhöghet, som nämns på flera ställen i Bibeln, särskilt i böckerna Daniel och Uppenbarelseboken. Denna period ses som en tid av betydande kyrklig och politisk makt som utövas av den romersk-katolska kyrkan, kännetecknad av undertryckande av religionsfriheten och förföljelse av oliktankande.

Biblisk grund

Profetian om de 1 260 åren återfinns på inte mindre än sju ställen i Bibeln, uttryckta på olika sätt:

1. Dan 7:25: *"Denne skall tala mot den Högste och ansätta den Högstes heliga. Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar, och de skall ges i hans hand under en tid och tider och en halv tid."*
2. Dan 12:7: *"Jag lyssnade till mannen som var klädd i linnekläder och som stod ovanför flodens vatten, och han lyfte sin högra och sin vänstra hand upp mot himlen och svor vid honom som lever för evigt att efter en tid och tider och en halv tid och när det heliga folkets makt är krossad, då skall allt detta vara fullbordat."*
3. Upp 11:2–3: *"Men utelämna templets yttre förgård och mät den inte, för den är given åt hedningarna, och de ska trampa den heliga staden under sina fötter i fyrtytvå månader. Och jag ska anförtro åt mina två vittnen, och de ska profetera under 1 260 dagar, klädda i säcktyg."*
4. Upp 12:6, 14: *"Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats som blivit beredd av Gud, för att hon där skulle föres med föda under 1 260 dagar. ... Men åt kvinnan gavs den stora örnens två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon får sin föda en tid och tider och en halv tid, borta från ormens åsyn."*
5. Upp 13:5: *"Och åt det gavs en mun till att tala stora ord och händelser och det fick makt att hålla på under fyrtytvå månader."*

Dessa avsnitt beskriver tillsammans en period av förföljelse som varar 1 260 dagar, vilket vi tolkar med hjälp av år-dag-principen (se [APPENDIX F](#) för en förklaring av denna), där en profetisk dag motsvarar ett bokstavligt år. Tolkningsnyckeln är:

- 1 260 "dagar" = 1 260 år
- 42 "månader" = 42x30 "dagar" = 1 260 år
- "Tid, tider, och en halv tid" = 3,5 tider = 3,5 år = 3,5x360 "dagar" = 1 260 år
(ordet för "tid" i hebreiskan och arameiskan i Danielsboken liksom grekiskan i Uppenbarelseboken kan betyda en bestämd tidsperiod, ofta tolkat som ett år)

Kännetecknen för påvlig överhöghet

I sammanhanget med de sju tidsperioderna ovan beskrivs en period då påvedömet utövade ett betydande inflytande över både religiösa och politiska sfärer i Europa och uppfyllde de egenskaper som beskrivs i de profetiska texterna. Vi ser kort på några kännetecknen innan vi återkommer till tidsperioden.

1. Hädiska anspråk och förföljelse (Dan 7:25; Upp 13:5–7):

- Påvedömet gjorde anspråk på gudomlig auktoritet, inklusive makten att förlåta synder, vilket Bibeln beskriver som hädiskt.
- Förföljelsen av dem som stämplades som kättare, såsom valdenser, albigenser och protestanter under inkquisitionen, ses som uppfyllandet av profetian om att det heliga folket skulle förtryckas i 1 260 år.

2. Tider och lagar i förändring (Dan 7:25):

- Påvedömet roll i förändringen av sabbaten från lördag till söndag tolkar vi som ett försök att ändra gudomlig lag. Denna förändring är en av de viktigaste indikatorerna på påvlig auktoritet över religiösa sedvänjor.

3. Kvinnans flykt ut i vildmarken (Upp 12:6, 14):

- "Kvinnan" i Upp kap. 12 representerar den sanna kristna församlingen, som flydde ut i vildmarken för att undkomma förföljelse. Detta har historiskt sett visat sig i att förföljda grupper har sökt skydd i avlägsna områden, undan påvlig kontroll.

4. Auktoritet över nationer (Upp 13:7):

- Påvedömet inflytande över europeiska monarker och dess förmåga att diktera religiös politik i olika nationer exemplifierar dess politiska och religiösa dominans under denna period.

Historisk tolkning

Nu är vi redo att bestämma start- och sluttid för den profetiska perioden av påvlig härskartid. Slutsatsen är att den 1 260-åriga tidsperioden sträcker sig från 538 e.Kr. till 1798 e.Kr. Startpunkten, 538 e.Kr., är viktig eftersom den markerar det år då östgoterna, det sista av de tre arianska rikena som motsatte sig påvedömet, besegrades. Dessutom hade Justinianus, den romerske kejsaren, redan tidigare utfärdat ett dekret som gjorde påven till högste styresman i alla religiösa frågor. Allt detta gjorde det möjligt för biskopen av Rom att utöva en religiös och politisk auktoritet utan motstycke. Slutpunkten, 1798 e.Kr., motsvarar det år då general Louis-Alexandre Berthier, under ledning av Napoleon Bonaparte, tillfångatog påven Pius VI och förklarade slutet på påvedömet politiska makt.

Slutet på de 1 260 åren

Fransmännens tillfångatagande av påven Pius VI år 1798 markerar slutet på den 1 260-åriga perioden av påvlig överhöghet. Denna händelse ses som en uppfyllelse av det "dödliga sår" som nämns i Upp 13:3, vilket symboliserade en betydande minskning av påvens makt. Även om påvedömet senare återfick en del av sitt inflytande, markerade slutet av de 1 260 åren en förstärkning av religionsfriheten och nedgången av påvedömet synliga politiska dominans.